

DE RUÏNE VAN HOUEMONT.

voor eenen rondgang over het oorlogsveld. Heden is de prijs wisselend tusschen tien en twintig,

De blanke Septemernamiddag lichtte blauw-kleurend op, toen ik langs golvende velden en weiden naar het oude Waterloo reed.

Aan den vooravond van den herdenkingsdag trekken talloose vreemdelingen naar het slagveld op, gelijk een stoet van vrome kruisvaarders naar heilige landen. En zij staren lang over de vlakte uit, waar het gebulder der kanonnen in de verre wijdeheid altoos nog te dreunen schijnt en de doodscreet van gestorven strijders nog niet ganschelijk is verstomd.

Men had mij veel verteld van Waterloo. En ik zag in mijne verbeelding de doodsche landen, somber en verlaten, onvruchtbaar

door de weggezonden beenderen der vergane lijen; dor en verhard de aarde, door het lood van kogels en projectielen. Ik meende hoeven en schuren te zullen aanschouwen, door de boeren uit den omtrek schuw gemeden, om het spookig-kille van haren aanblik en de fantastische legenden, die haar omzweven.

De fraaie elektrische tram van Brussel—Petite Espinette had mij in een uur tijds naar Mont St. Jean gebracht. In den zachtwiegenden motorwagen gezeten, waren wij den schier eindeloozen straatweg langs gesneld, links den zoom van het Forêt de Soignes volgend, rechts langs deinende velden, die aan de zonnige vlaamsche landen denken deden. Te Waterloo stopten wij slechts kort, om daarna tot de vlakte van Mont St. Jean door te rijden. Want ten onrechte wordt Waterloo aangeduid als het